

Ο πατέρας μου ήταν ο ήρωάς μου, αλλά δεν το αποδεχόμουν

Media: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ Page: 42 Published at: 25-11-2024
Author: Surface: 916.54 cm² Circulation: 3480
Subjects:

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Ο πατέρας μου ήταν ο ήρωάς μου, αλλά δεν το αποδεχόμουν

Η συνέντευξη με τον Αύγουστο Κορτώ προσφέρει μια μοναδική ματιά στον κόσμο της συγγραφής και στις προσωπικές διαδρομές που οδήγησαν στη δημιουργία του «Η καρδιά του πατέρα μου», του πιο πρόσφατου βιβλίου του.

Στο έργο αυτό, ο Κορτώ εξερευνά την έννοια της πατρότητας μέσα από μια σχέση όπου η αγάπη και η κατανόησή της φτάνουν με καθυστέρηση, σε μια εξαιρετικά συγκινητική και ειλικρινή εξομολόγηση προς τον πατέρα του.

Μέσα από τη βαθιά και πολυδιάστατη γραφή του, ο συγγραφέας καταδύεται στις άγνωστες γωνιές της οικογενειακής σχέσης, φωτίζοντας τον πόνο, την αγάπη και την

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

αναγνώριση που συχνά έρχονται αργά στη ζωή ενός παιδιού. Το βιβλίο, μια προσωπική και συναισθηματική προσφορά στον πατέρα, αποκαλύπτει με τρυφερότητα και αλήθεια τις δυναμικές μιας σχέσης που δεν κατανοείται πλήρως παρά μόνο με το πέρασμα του χρόνου. Στη συνέντευξή του, ο Κορτώ μοιράζεται τις σκέψεις του όχι μόνο μια λογοτεχνική, αλλά και μια ανθρώπινη εμπειρία, που ανατρέπει τα όρια της γραφής και της προσωπικής έκφρασης.

«Η καρδιά του πατέρα μου», Αύγουστος Κορτώ, νέα κλοφορία από τις εκδόσεις Πατάκη. Αλήθεια, ποιο καταλυτικό ρόλο έχει παίζει ο πατέρας στη ζωή σου;

Ο συγγραφέας αναφέρεται στις διαδρομές που τον οδήγησαν στη δημιουργία του νέου βιβλίου του «Η καρδιά του πατέρα μου»

ΓΙΟΥΛΗ ΤΣΑΚΑΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΟΣ

Ο πατέρας μου ήταν ο ήρωάς μου απ' τα τρυφερά μου χρόνια, μα δεν μπορούσα -ή δεν ήθελα- να το παραδεχτώ. Στην περίπτωση μου, το οιδιπόδειο ήταν πανίσχυρο και πανεύκολο: Εγώ ήμουν ο άνδρας της Κατερίνας. Με τα χρόνια, φυσικά, κατάλαβα τη σημασία και το μέγεθος της αγάπης του Τάσου (σ.σ.: ο σύζυγος του συγγραφέα) και η σχέση μας άλλαξε κι έλαβε την αγαπητική μορφή που της άξιζε.

-Διαβάζοντας τις πρώτες

σελίδες του βιβλίου σου, μου δημιουργείς την αίσθηση του γιου που μεταβάλλεται σε σωτήρα, ένας καινούργιος Αινείας που κουβαλά στους ώμους τον καταπονημένο Αχίλλη. Από ποια λήθη προσπαθείς να τον προστατεύσεις;

Όλοι γράφουμε για να μην ξεχάσουμε πρωτίστως τον εαυτό μας. Ο Τάσος είναι άνθρωπος χαμηλών τόνων, χωρίς ίχνος αλαζονείας ή εγωπάθειας, κι έτσι θέλησα (όπως έκανα και με την Κατερίνα) να του αφιερώσω ένα γραπτό μνημείο, ένα βιβλίο αφιερωμένο στη μοναδικότητά του.

-Δεν χωρά αμφιβολία πως η «Καρδιά του πατέρα μου» είναι ένα βιβλίο για την πατρότητα και την πολύπλο-

«Η καρδιά του πατέρα μου», εκδόσεις Πατάκη

κη σχέση πατέρα και γιου. Εσένα πόσο χρόνο σου πήρε για να απελευθερωθείς και να βρεις τον δρόμο της συμφιλίωσης με τον εαυτό σου χωρίς τη μητέρα σου μαζί με τον πατέρα σου;

Το βιβλίο αποκαλύπτει με τρυφερότητα και αλήθεια τις δυναμικές μιας σχέσης που δεν κατανοείται πλήρως

Πολλά αγόρια ζουν πολυετείς, ανεπίλυτες κόντρες με τους πατεράδες τους. Είναι αμιγώς ζωικό το ζήτημα: Βάλε δύο αρσενικούς σκύλους μαζί, κι εννιά στις δέκα θα αρπακτούν. Κι εμάς, επιπλέον, μας χώριζε μια γυναίκα απείρωσ χαρισματική, μαγνητική, αξεπέραστη. Μόνον όταν χάθηκε η Κατερίνα αρχίσαμε να προσεγγίζουμε ουσιαστικά ο ένας τον άλλο.

-Μετά από τόσα χρόνια αναζήτησης κατάφερες να αποκτήσεις πρόσβαση στην αλήθεια σου και να προστατεύσεις το παιδί που βρίσκεται μέσα στην ψυχή σου;

Το μόνο που κατάφερα να μάθω στα σαράντα πέντε μου χρόνια είναι ότι η καρδιά μας έχει πάντα χώρο για περισσότερη αγάπη. ■

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΗ

-Κατερίνα, πάντα η Κατερίνα σου, η μητέρα, η γυναίκα που δίνει ζωή, αλλά και την καταλύει, που διαταράσσει και διαλύει σχέσεις και δεσμούς, φέρνοντας τα πάνω κάτω. Τελικά, μάνα είναι μόνο μία ή μπορεί και ο πατέρας να αντικαθιστά κατά κάποιον τρόπο τον ρόλο της, όσο του αναλογεί φυσικά; Μπορεί να 'χω γράψει βιβλίο για κείνη και να μιλώ για την πεθυμιά μου συχνά, αλλά η Κατερίνα παραμένει σε μεγάλο βαθμό ανεξίχνιαστη. Η

απλή εξήγηση -μια άρρωστη γυναίκα που αγωνίστηκε να ζήσει με καύσιμο την αγάπη- είναι ορθή, αλλά αφήνει πολλά απ' έξω. Η μάνα μου, όταν ήθελε, ήταν βαμνι, με την ανθρωποφαγική έννοια: Την έχω δει να ρουφάει στη δίνη της ακόμα και φίλους μου, που κατέληγαν, χωρίς υπερβολή, να την προτιμούν απ' τις δικές τους μανάδες. Οπότε τα εμπόδια που έπρεπε να υπερβούν οι άνδρες της οικογένειας προκειμένου να αγαπηθούν βαθιά ήταν μεγάλα, πολύ μεγάλα.